

In beweging...

poor van een rood
zijn Helebet in tijd Israëls
Een, die sprak
de eeuwig Levende
de Oude van dagen
de Hoogheilige
Eén
de Goede
de Macht
de Gezegende
mijn Heiland
de Opgang
het Woord
een Waarachtige
de Heerser
de Onzienlijke

de Bewaarder van Israël
de Allerhoogste
zijn Formeerder
onze Weggever
de Hoge
de Verhevene
hun Ortfremer
zijn Formeerder
de Bewaarder van Israël
Sterkte mijner verlossing
het Licht
Richter der aarde
Herder Israëls
de Geduchte
Hoorder van het gebed
de Verlosser
de Voornaakte in kennis
de Rechtvaardige
de Geweldige
mijn Lasser
mijn Pleitbezorger
mijn Getuige
mijn Tegenstander
mijn Maker
Bewaker der mensen
mijn Zender
de Onveranderlijke Israëls
onze Vader
de Koning
de Rots
de Heilige
de Naam
de Almachtige
de Vreze van Isaak
de Machtige Jakobs
de Steenrots Israëls

God
de HERE
de Allerhoogste
de Schepper van hemel en aarde
Here HERE
de Rechter der ganse aarde
de Almachtige
de Vreze van Isaak
de Machtige Jakobs
de Steenrots Israëls

*'Wij lichten bij met mens'lijke verklaring,
het duister voetspoor van Gods openbaring.'*

Deze dichtregels van P.C. Boutens zweven de laatste maanden door mijn hoofd. Ik vermoed, omdat ik vastliep in mijn gebedsleven. Bepaalde uitdrukkingen kwamen als vanzelf over de lippen, maar bezorgden me tegelijk een nogal hol gevoel. "Wat zeg ik eigenlijk?" De glans ging eraf. Vertrouwde namen, die ik al jaren gebruik om me tot God te richten, werden steeds doffer. Tja, en als het niet meer sprankelt, wat doe je dan?

Ik begon de Bijbel van voor naar achteren door te lezen. Met de vraag: Hoe werd de Schepper in die tijd door mensen aangesproken? Welke namen gebruikten ze zoal?

De NBG-vertaling uit 1951 heeft 57 namen met een hoofdletter weergegeven. In de illustratie heb ik deze zonnig neergezet. Of zie 't als een kompasroos. Het begin ligt dan in het oosten, bij de eerste uitdrukking 'God', waar Eva mee begon. Als je dan kloksgewijs doorleest passeren nagenoeg alle bijbelboeken de revue. Ik zocht verder. Wie kwam als eerste met een nieuwe uitdrukking? Als je met die vraag in het achterhoofd gaat lezen staan je allerlei verrassingen te wachten. Dan blijkt o.a., dat 31 personen God namen geven, enkelen zelfs meer dan één. Apart! David komt niet met de meeste, maar Job. Paulus geeft maar één nieuwe naam, terwijl Jezus er vier toevoegt...

Je blijft vragen stellen. Wat bracht die 31 mannen en vrouwen ertoe de traditie aan te vullen met iets nieuws? Het is een bron van inspiratie om elke naam in het oorspronkelijke verband te overdenken. Ik kan het aanraden!

Toch nog één vraag. Hebben we hier genoeg aan? In de illustratie heb ik met opzet ruimte gelaten. Dat is gedurfd, want... is met de Bijbel niet alles over God gezegd? Hier ben ik erg dubbel over. Uiteindelijk geloof ik niet dat we onze persoonlijke ervaring als vertrekpunt mogen nemen. Dan loop je het risico met 'een Godsbeeld van eigen makelij' te komen. Dat lijkt me op z'n zachtst gezegd aanmatigend. Maar soms heb je zo'n behoefte aan nieuwe woorden, zou dat niet mogen?

Afgelopen september heb ik onderstaand gedicht geschreven. Kapitein John Roberts varieerde in 1874 op Davids 23^e Psalm. Op mijn beurt heb ik Roberts' woorden bewerkt. Voor mij een poging om binnen bijbelse lijnen te blijven en tegelijk iets te zoeken dat mij, als medewerker bij de Navigators, in deze tijd veel zegt.

De Heer is mijn Loods; mijn boot drijft niet af.
Hij verlicht mij op de tocht naar de overkant,
Hij koerst mij naar rustige wateren.
Hij houdt mijn logboek bij.
Hij gidst mij door kreken en zee-engten,
omdat Hij dat wil.
Zelfs al houd ik nauwelijks koers in de stormen van het leven,
ik ben niet bang,
want U bent bij mij.
Uw poolster en uw kompas geleiden mij.
U reserveert voor mij een aanlegplaats
in de thuishaven van uw eeuwigheid.
U laat de golven kabbelen,
mijn boot glijdt rustig voorwaarts.
Ja, zonlicht en sterreglans begeleiden mij
op de tocht die ik onderneem;
ik zal in de haven van mijn Loods verblijven,
voor altijd.